

Arrest

nr. 283 160 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 2 maart 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 3 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 maart 2021 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

Verzoekers vingerafdrukken werden op 19 november 2020 genomen in Roemenië (Eurodac).

Op 17 mei 2021 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Roemenië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 28 juli 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 juli 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 03/03/2021
Overdracht CGVS: 08/12/2021*

U werd op 6 mei 2022 van 08:37 uur tot 12:40 uur gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Meester Nsimba-Masiya Kenny trad op als vervanger van uw advocaat meester Desenfans Christophe, en was vanaf 8:46 uur tot het einde van uw persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische afkomst. U bent een moslim van de soennitische strekking. U verklaart over zeven à acht maanden achttien jaar oud te worden. U bent geboren in Gudan Dawlatzai, een dorp gelegen in het district Markaz, ook genaamd Shahr-e-Hadid van de Afghaanse provincie Baghlan. U woonde er samen met uw moeder en ging hier naar school tot de achtste graad van het lager onderwijs. Uw vader was slechts zelden thuis. Uw vader was van opleiding ingenieur en werkte onder meer voor UNDP en de organisatie CARE. In het kader van zijn werk voorzag hij onder meer water, tarwe en huizen voor de mensen. In ruil hiervoor moesten de mensen hun wapens inleveren. Uw vader deed voor ongekende tijd dit werk. Omwille van zijn werk werden zowel uw vader als u en uw moeder in uw dorp gezien als een spionnen. Ook uw geprivilegieerde levensomstandigheden in vergelijking met dat van de andere jongens in uw dorp stuitte op ongenoegen. U en uw moeder werden bijgevolg constant bedreigd door dorpsgenoten. Uw vader en enkele van zijn collega's werden ook beschoten waarna er ook een bom aan uw vader zijn been werd vastgemaakt. Uw vader overleefde deze aanval. Na dit incident bezochten onbekenden twee à drie keer uw huis, op zoek naar uw vader. In samenspraak met uw vader besloot uw moeder dat u het land moest ontvluchten. Vooreerst verhuisden u en uw moeder in het kader hiervan naar Shahr-e-Hadid om vervolgens na korte tijd, een periode in Kabul door te brengen vooraleer u Afghanistan definitief verliet eind 1397 à begin 1398 van de Afghaanse kalender (dit betreft begin 2019 in de westerse kalender). Uw vader vroeg aan een vriend van hem om uw vertrek uit Afghanistan te bewerkstelligen. U reisde vanuit Nimruz via Iran naar Turkije, waarna u door Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en nog een aantal onbekende landen reisde om op 3 maart 2021 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U had voor het laatst contact met uw vader vóór de machtsovername van de taliban en u hoorde uw moeder voor het laatst tijdens de machtsovername toen u haar contacteerde om bijkomende documenten door te sturen. Op dit moment weet u niet waar uw ouders zijn, noch of ze nog in leven zijn. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u omwille van bovenstaande redenen om het leven te worden gebracht. Ter staving van uw aanvraag legt u de volgende documenten voor: een foto van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een foto van de taskara en het paspoort van uw vader, een foto van de taskara en het paspoort van uw moeder, een foto van een verklaring van de organisatie CARE dat uw vader voor hen een periode heeft gewerkt (15 augustus 2004 tot 31 oktober 2011), een foto van twee appreciatiecertificaten van uw vader voor zijn tewerkstelling bij de organisatie CARE van 2011, een foto van een brief van de organisatie CARE van 2006 dat stelt dat uw vader een speciale erkenning wordt toegekend, een foto van een brief van 2005 ter bedanking van uw vader voor zijn medewerking als partner van CARE voor een project van UNDP, een mail van u naar uw psychologe, een brief van uw psychologe, medische attesten met betrekking tot kwetsuren opgelopen na geslagen te zijn geweest in Griekenland en Turkije (bewijs orthopedisch onderzoek, medisch attest met vaststellingen arts Fedasil, twee foto's van littekens aan uw arm en voorschrift voor kinesitherapie naar aanleiding van een kwetsuur aan uw linker arm) en uw stagecontract.

B. Motivering

Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakt u melding van geheugenverlies. In het kader hiervan wijst u op nachtmerries en stress veroorzaakt door de precaire situatie waarin uw moeder zich bevindt in Afghanistan en de verdwijning van uw vader (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 6 mei 2022 p. 16). Na uw persoonlijk onderhoud legt u ter staving van uw medische toestand een brief voor van uw psychologe waarin zij omschrijft dat u last hebt van fysieke pijn, nachtmerries en insomnia (zie groene

map doc. 5). Daarnaast legt u medische attesten voor die onderzoek naar kwetsuren aan uw armen en uw linkerdijsbeen aantonen (zie groene map doc. 6). Geen van deze wijzen op het door u aangehaalde geheugenverlies. Indien u bovendien werkelijk lijdt aan een geheugenstoornis valt ook moeilijk in te zien waarom u verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die u het moeilijk zouden maken om de procedure te doorlopen of om uw verhaal te vertellen (Verklaringen DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden"), en dergelijke problemen ook niet communiceerde aan het CGVS in de aanloop naar of bij het begin van uw persoonlijk onderhoud. Ook nergens uit de nota's van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u enige vorm van geheugenverlies aanhaalde in het begin van het onderhoud, noch tijdens het eerste deel van het persoonlijk onderhoud.

Derhalve kan na grondige analyse van het geheel van gegevens in uw administratief dossier niet worden afgeleid dat u niet kon of mocht gehoord worden bij de DVZ en bij het CGVS, noch dat in het kader van voornoemde gehoren geen volwaardige verklaringen mochten verwacht worden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u meegenomen en gedood zou worden door de mensen van uw dorp die u bedreigden en de taliban, gezien uw vader voor de Amerikanen en verschillende landen van de Europese Unie heeft gewerkt door voor de organisatie CARE en UNDP te werken. Om onderstaande redenen bent u er evenwel niet in geslaagd om uw vrees aannemelijk te maken.

In het licht van het voorgaande dient er vooreerst op gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielaanvraager bijgevolg correcte verklaringen verwachten in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. In het kader hiervan stelde het CGVS vast dat u nalaat een duidelijk zicht te geven op uw identiteit en herkomst, en wel hierom.

Immers legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. Zo gaf u tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 3 maart 2021 dat u geboren werd op 8 juli 2005 en aldus vijftien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 17 maart 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Een frappant verschil. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan noch deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (infra). Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gevraagd naar uw leeftijd, kon u evenmin overtuigen. Zo verklaarde u vooreerst dat u volgens uw taskara over zeven à acht maanden achttien jaar zou worden, doch zou u iets later plots melden dat op uw taskara eigenlijk vermeld zou staan dat u reeds achttien jaar oud was op 11/12/1399 (16 februari 2021 volgens de Westerse kalender). Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is eigenlijk niet ernstig (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 6 mei 2022, p. 5). Wat er ook van zij, u bleek eigenlijk zelf geen enkel idee te hebben wat uw precieze geboortedatum dan wel zou zijn en waarom u ten aanzien van de Roemeense asielinstanties nóg een andere geboortedatum zou opgeven is evenmin ernstig (1 januari 2005). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.

Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, al blijkt het wel om een fotokopie te gaan (zie groene map doc. 1).

Aan dergelijke stukken kan echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunend karakter, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen (CGVS, p. 3-4, 18). Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Deze trend zet zich verder gezien u geen duidelijk zicht weet te geven over uw plaatsen van verblijf in Afghanistan. U gaf aan te zijn geboren in het dorp Gudan Dawlatzai gelegen in het district Markaz, ook genaamd Shahr-e-Hadid van de Afgaanse provincie Baghlan. Hier ging u acht jaar naar school, waarna u verhuisde naar Shahr-e-Hadid, ook een dorp volgens u, om vervolgens in Kabul te hebben verbleven alvorens Afghanistan te verlaten. Gevraagd naar de tijdslijn en meer specifiek hoe lang u op welke plaats precies woonde, kon u hier geen veelzeggend antwoord op bieden: “een tijdje”, “een korte periode” (CGVS p. 7), “geen lange periode”, “exacte tijd weet ik niet. Of het nu een dag een maand of een jaar was” (CGVS p. 15). Dat u hier zo vaag over zou blijven is reeds bevreemdend. Nog vreemder was evenwel dat u ten aanzien van de DVZ stelde u dat u altijd in uw geboortedorp Gudan verbleef tot een week voor uw vertrek uit Afghanistan, zondermeer. Bovendien geeft u enorm uiteenlopende data aan met betrekking tot uw moment van vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u bij DVZ ongeveer in maart 2020 te zijn vertrokken uit Afghanistan (zie verklaringen DVZ punt 37) om vervolgens tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te verklaren dat u, omgezet in de Westerse kalender, ongeveer in de eerste helft van het jaar 2019 zou zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS p. 19). Dit betreft een noemenswaardig verschil in tijdsaanduiding. Het feit dat u zich in het kader van voornoemde gebrekkige kennis op vlak van wanneer u waar precies was, verschuilt achter uw jonge leeftijd (CGVS p. 7-8), houdt omwille van uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd geen stand (zie supra). Zelfs indien u vijftien jaar oud zou zijn geweest op moment van vertrek – quod non – dan zou u alsnog, na acht jaar naar school te zijn geweest (CGVS p. 5), logischerwijze een beter zicht hierop moeten kunnen geven. Het lijkt er aldus sterk op dat u evenzeer geen duidelijk zicht wenst te geven op waar u vandaan komt.

Dit vermoeden wordt overigens bevestigd door een facebookprofiel met foto's van uzelf (zie blauwe map). Na in eerste instantie te hebben verklaard dat u niet in het bezit bent van een facebookprofiel, verklaarde u na confrontatie met dit profiel echter plots dat uw moeder dit profiel had aangemaakt aangezien zij in Afghanistan, als vrouw, hiervan niet in het bezit mag zijn (CGVS p. 10 en 11). Dergelijke verklaring raakt werkelijk kant noch wal en te meer u meermaals zichtbaar bent op dit profiel, lijkt het er sterk op dat u ook dit liever verborgen wenste te houden ten aanzien van het CGVS.

Dit terzijde dient te worden vastgesteld dat het gebouw waarvoor u poseert op meerdere foto's wel bijzonder sterk lijkt op het Islamia Collegiate School in Peshawar, Pakistan (zie blauwe map). Hierop gewezen, gaf aan dat uw ouders deze foto's hebben gemaakt, doch gevraagd waar deze foto's werden genomen zegt u dat het waarschijnlijk aan een bazaar was om daarna, wanneer geconfronteerd met het desbetreffende gebouw waarvoor u poseert, aan te geven dat het een overheidsgebouw betreft waar uw vader werkte. Geconfronteerd met foto's van het Islamia Collegiate School in Peshawar zegt u dat u zich dat gebouw niet kan herinneren. Ter verschoning van uw onwetendheid werpt u plots geheugenverlies op (CGVS p. 11). Immers wist u dit geheugenverlies niet te staven met sluitende medische attesten (CGVS p. 16 en 21). U kon na uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw medische toestand enkel een medische brief van uw psychologe voorleggen waarin zij omschrijft dat u last hebt van fysieke pijn, nachtmerries en insomnia (zie groene map doc. 5). Daarnaast legt u medische attesten voor die onderzoek naar kwetsuren aan uw armen en uw linkerdijsbeen aantonen (zie groene map doc. 6). Geen van deze wijzen op het door u aangehaald geheugenverlies, noch blijkt ergens uit de door u neergelegde stukken dat u niet in staat zou zijn om uw verhaal terdege uit de doeken te doen. Bovendien kan er weinig geloof gehecht worden aan een dergelijk geheugenverlies gezien u dit pas tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS opwerpt en hier zelfs dan pas voor de eerste keer gewag van maakt bij confrontatie (CGVS p. 11). Wat er ook van zij, wat wel zwart op wit vastgesteld kan worden is uw aanwezigheid op de Islamia Collegiate School in Peshawar, Pakistan. Dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf niet in een ander land buiten Afghanistan te hebben gewoond, noch een ander land te hebben bezocht, noch zou u ooit in Pakistan geweest zijn (CGVS p. 8, DVZ punt 37). De foto's op facebook die werden genomen in Peshawar, Pakistan, dateren bovendien van 2 februari 2017, aldus van voor uw zelfverklaarde vertrek uit Afghanistan.

Zowel uw sociaal netwerk (personen die uw foto's op facebook hebben geliket), uw foto's en de door u gelikete facebookpagina's op facebook (zie blauwe map) wijzen er op dat Pakistan u alles behalve vreemd is en bevestigen bovendien nogmaals uw fraudeleuze verklaringen omtrent uw leeftijd.

Wat er ook van zij, u legde ter staving van de identiteit van uw ouders, hun paspoorten neer en hoewel u wel wist te vertellen dat uw moeder hiermee nooit naar het buitenland reisde, wist u niet of uw vader dit wel deed. Dit gezegd zijnde, is het opvallend dat beide paspoorten in augustus 2016 werden uitgegeven, slechts enkele maanden voor uw klaarblijkelijke bezoek aan Peshawar (CGVS p. 14 en 20). Bovenstaande fraudeleuze verklaringen en vaststellingen ondermijnen ernstig uw algemene geloofwaardigheid en bevestigen het vermoeden dat u op zijn minst reeds langere tijd geleden uw woonplaats in Afghanistan hebt verlaten.

Verder maakt het gebrek aan overtuigende bewijsstukken en consistente verklaringen aangaande uw vluchtrelaas dat u het CGVS ook niet weet te overtuigen van de door u opgeworpen redenen waarom u Afghanistan bent ontvlucht. U verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van de dreigementen die u en uw ouders moesten incasseren door het werk van uw vader. Uw verklaringen hieromtrent moeten omwille van onderstaande redenen als ongeloofwaardig beschouwd te worden.

De tewerkstelling van uw vader bij de internationale organisatie UNDP en CARE vormt volgens u de grondslag van uw dreigementen. U staaft het werk van uw vader met een aantal foto's van documenten waarin uw vader wordt bedankt voor zijn prestaties geleverd voor UNDP en de organisatie CARE. Daargelaten het slechts foto's (van kopieën), deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk en bijgevolg slechts weinig bewijswaarde hebben, bleek u op de koop toe niet eens te weten wat op deze stukken staat geschreven (CGVS, p. 13).

U legt enkel documenten die aangeven dat uw vader slechts tussen 14 augustus 2004 en 3 oktober 2011 voor de organisatie CARE zou hebben gewerkt. Tussen augustus en mei 2006 werkte uw vader in samenwerking met de organisatie CARE ook voor UNDP (zie groene map doc. 2-4). Het feit dat u geen recentere documenten voorlegt die aangeven dat uw vader werkte voor de voornoemde organisaties, komt de geloofwaardigheid niet ten goede. Hoewel u aangaf dat uw vader verschillende jobs had, die u niet weet te specificeren (CGVS p. 9 en 13), sprak u in het kader van de dreigementen die u en uw ouders incasseerden naar aanleiding van het werk van uw vader, enkel over zijn tewerkstelling voor de organisaties UNDP en CARE (CGVS p. 12-14). U weet echter de meer recente tewerkstelling van uw vader voor voornoemde organisaties niet hard te maken op basis van documentatie (CGVS p. 17), noch op basis van verklaringen. U weet namelijk weinig of niets over het werk van uw vader te vertellen. U kadert dit door weerom te wijzen op uw jonge leeftijd en het feit dat uw ouders hierover niets vertelden (CGVS p. 13-15). Gezien u op het moment van uw vertrek reeds meer dan twintig jaar oud was (zie supra en verklaringen DVZ punt 37), houdt het gebrek aan kennis over het werk van uw vader omwille van uw leeftijd geen stand. Het weinige dat u weet te vertellen over het werk van uw vader is bovendien bezaaid met inconsistenties. Zo gaf u aan dat uw vader slechts zeer weinig thuis was (CGVS p. 13) en dat u van uw moeder vernam dat uw vader meestal in de provincies Bamyán, Kabul en Logar werkte (CGVS p. 14). Desalniettemin verklaarde u vreemd genoeg wel dat uw vader u meenam naar verschillende overheidsgebouwen waar hij buitenlandse vrienden in legeroutfit had. U weet echter niet of dit ook de locatie was waar uw vader werkte (CGVS p. 18). Het is zeer vreemd dat uw vader u zou meenemen naar dergelijke (werk)locaties, gezien ten eerste u zelf aangeeft dat uw ouders over werk gerelateerde zaken liever niet met u communiceerde, uw vader amper thuis was en gezien uw vader buiten de provincie waar u woonde, werkte. Een uitstap naar een dergelijke locatie lijkt bovendien onverantwoord wanneer u en uw ouders reeds langere tijd werden gevisieerd en bekritiseerd voor het werk van uw vader voor de Amerikanen en andere buitenlanders (CGVS p. 12-13). Verder wist u enkel te vertellen dat uw vader in het kader van zijn werk onder meer voorzag in water, tarwe en huizen voor de mensen, wanneer zij bereid waren hun wapens af te staan (CGVS p. 9, 12 en 14). Bovenstaande vage en weinig overtuigende verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook in grote mate.

U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u en uw moeder bedreigd werden door dorpsgenoten. Uw vader werd door hen gezien als een spion voor de buitenlanders en ook uw geprivilegieerde levensomstandigheden in vergelijking met dat van de andere jongens in uw dorp stuitte op ongenoegen. Nadat uw vader in Logar werd aangevallen en uw huis 's nachts werd bezocht door onbekende mensen die naar uw vader vroegen, verlieten jullie Gudan Dawlatzai (CGVS p. 12 en 16-17). Uw verklaringen omtrent voornoemde dreigementen en de aanval op uw vader zijn alles behalve verhelderend en consistent.

Voor wat betreft de dreigementen ten aanzien van u en uw moeder geeft u aan pas uw dorp te hebben verlaten nadat uw huis werd bezocht door onbekende mensen. Daargelaten u en uw moeder door dorpsgenoten gezien werden als spion en door hen in het oog werden gehouden, is dit bezoek van onbekende mensen aan uw huis meteen ook de enige keer dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf rechtstreeks te zijn benaderd en bedreigd door iemand. Uw onwetendheid over deze rechtstreekse dreigementen die u er alsook toe hebben gebracht om uw thuisland te ontvluchten, spreekt reeds boekdelen over de geloofwaardigheid hiervan. Zo weet u niet wanneer deze mensen precies uw huis bezochten (CGVS p. 15-16) en zijn uw verklaringen over wie precies uw huis bezocht ronduit tegenstrijdig. U gaf eerst aan dat het dorpsgenoten waren (CGVS p. 12), om vervolgens te verklaren dat u niet kon zien wie er effectief voor uw deur stond, aangezien uw moeder de deur opendeed en u van op een afstand toekeek (CGVS p. 16). Anderzijds wist u vreemd genoeg wel te specificeren dat ze met drie à vier waren, lange kleding droegen en in hun handen een wapen vasthielden (CGVS p. 17). Wanneer gevraagd of jullie werden benaderd door de taliban, geeft u weerom aan dat u dit niet weet, aangezien het uw moeder was die met deze personen sprak (CGVS p. 18). U zette uw vage met tegenstrijdigheden gevulde omschrijving verder door te verklaren dat u slechts één of twee keer wakker was toen deze mensen twee of drie keer uw huis bezochten. Dit terwijl u vreemd genoeg tegelijkertijd aangaf dat uw moeder hierover niets met u deelde (CGVS p. 17). De verklaringen die u hieromtrent aflegt bij de DVZ maken uw verklaringen volledig ongeloofwaardigheid inzake de dreigementen waar u thuis mee te maken kreeg, van tafel geveegd kunnen worden. Hoewel u eveneens verklaarde bij de DVZ dat jullie in het dorp als spionnen werden gezien en om deze reden werden gehaat, vond u het bezoek van voornoemde onbekende mensen bij de DVZ echter niet het vermelden waard. Dit terwijl dit volgens u net één van de hoofdredenen uitmaakte van het vertrek van u en uw moeder uit uw dorp, en voor wat u betreft uiteindelijk Afghanistan. U wist bij de DVZ echter wel te vertellen dat toen u jong was, u en uw moeder vaak werden bedreigd door de taliban met dreigbrieven (vragenlijst CGVS punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij CGVS laat u na dergelijke dreigbrieven te vernoemen (noch legt u deze neer) en zegt u, eens gevraagd naar het al dan niet ontvangen van dreigbrieven, hier niets van te weten aangezien u nog jong was en uw moeder hier niet over sprak (CGVS p. 16). De enige dreigementen specifiek van de taliban die u tijdens uw persoonlijk onderhoud weet aan te halen, waren niet ten aanzien u, maar ten aanzien van de jongens die les volgden aan de madrassa. Eens op leeftijd werden zij volgens u gedwongen gerekruteerd. Aangezien u nog niet oud genoeg was en u niet van uw familie naar de madrassa mocht gaan, ondervond u zelf deze problemen niet (CGVS p. 19). Voor wat betreft een concreet zicht op wie u wanneer bezocht en bedreigde, blijft het aldus koffiedik kijken. Het feit dat u geen zicht kan geven op deze gebeurtenissen en u bovendien in het kader hiervan noemenswaardige tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas opnieuw onherroepelijk schade aan.

Daar waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS de aanval op uw vader en zijn collega's in de provincie Logar ook linkt aan de voor u onbekende mensen die na deze aanval uw huis bezochten (CGVS p. 12), kan er net als hierboven ook hier een noemenswaardige tegenstrijdigheid met uw reeds afgelegde verklaringen bij de DVZ vastgesteld worden. Zo stelt u bij de DVZ dat de taliban zich schuldig maakte aan deze aanval op uw vader (vragenlijst CGVS), dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op geen enkel moment specifiek de taliban weet te linken aan dit incident, noch aan uw persoonlijke situatie. Een dergelijke opzichzelfstaande discrepantie schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot dit incident reeds onomkeerbaar. Desalniettemin wordt deze vaststelling bevestigd door uw zeer vage onaannemelijke verklaringen met betrekking tot dit incident. U geeft aan dat uw vader beschoten werd en dat hierbij twee collega's van hem om het leven kwamen. Uw vader werd geraakt in zijn been. Daarnaast verklaarde u dat er een mijn werd vastgemaakt aan uw vader. Uw vader overleefde verbazingwekkend genoeg deze aanval. Na dit incident verbleef hij voor ongekende tijd in het ziekenhuis waarna hij voor korte tijd huiswaarts keerde met slechts een verband aan zijn voet. Naast het feit dat voornoemde aanslag op uw vader zijn fysieke gestel en zijn daaropvolgende herstel de realiteit tart, weet u bovendien op geen enkele andere wijze dit incident te duiden, noch te staven (CGVS p. 14-15). Het feit dat u nalaat om een duidelijk zicht te geven op dit incident dat ook uw vlucht uit Afghanistan in de hand werkte, alsook het feit dat het weinige aan informatie dat u het CGVS aanreikt getekend is door inconsistenties, maakt dat u ook dit incident alles behalve aannemelijk weet te maken.

Voorts dient er gewezen te worden op het feit dat u zowel bij de DVZ (vragenlijst CGVS) als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p. 17) er op hebt gewezen dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan (begin 2020) geen contact meer hebt gehad met uw vader en dat u bijgevolg niet weet waar hij is en of hij nog leeft (CGVS p. 15, 17 en 21). Dit gezegd zijnde, trachtte u na de machtsovername van de taliban naar eigen zeggen uw ouders te hulp te schieten door de immigratiediensten te contacteren. Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud aldus aangaf dat uw vader wordt vermist en u niet zeker weet of hij nog in leven is, bezorgde u aan het CGVS na uw persoonlijk onderhoud, ter staving van het contact

dat u zocht met de immigratiediensten, de mail die u naar uw psychologe in het kader hiervan stuurde (zie groene map doc. 10). In deze mail van 22 augustus 2021 schreef u echter dat, hoewel u ongerust bent over het welzijn van uw ouders omwille van het werk van uw vader en de situatie in Afghanistan, u zeer blij bent dat u eindelijk uw ouders hebt kunnen contacteren. Verder wijst u op de schreeuw om hulp van uw moeder "ter waarborging van" het leven van haar echtgenoot, uw vader. Uit deze mail blijkt aldus, in tegenstelling tot uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud, dat u na de machtsovername nog contact had met uw ouders en dat uw vader verder meer nog in leven zou zijn geweest op dat moment. Opnieuw wordt op deze wijze de algehele ongeloofwaardigheid van uw afgelegde verklaringen op pertinente wijze bevestigd.

U weet de dreigementen die ten aanzien van uzelf en uw ouders werden geuit bijgevolg op geen enkele wijze hard te maken. Verder meer vormen uw verklaringen hieromtrent een brouwsel van vaagheden, inconsistenties en discrepanties. Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en onderlijnen het ongeloofwaardige karakter van de door u opgeworpen vrees waar u uw verzoek om internationale bescherming ten onrechte op stoelt.

Naar aanleiding van het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf dat u nu de Belgische cultuur volgt en dit bijgevolg maakt dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan, dient er tot slot in het kader van verwestering op gewezen te worden dat u met het feit dat u intussen bijna anderhalf jaar in België verblijft en potentieel goed geïntegreerd zou zijn in de westerse cultuur daar u in België naar school gaat en stage loopt (zie groene map doc. 9 voor BSO stagecontract), op geen enkele manier aantoonde dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren in Afghanistan. Gezien u zelf aldus hieromtrent verder niets opwierp, kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, en een aantal andere lidstaten van de Europese Unie die u zich niet meer kunt herinneren. Dit gezegd zijnde, diende u in Roemenië wel reeds een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte een beslissing met betrekking tot uw verzoek in Roemenië echter niet af. Het feit dat u een beslissing in Roemenië niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas, werden allen hierboven besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”); manifeste appreciatie fout, miskennis van het proportionaliteitsbeginsel”.

Verzoeker licht toe als volgt:

“Rekening houdend met het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een grondige vrees voor vervolgingen in haar land van herkomst.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen haar persoon. Verzoeker meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden, wel integendeel, nu zijn vrees zich ook uitstrekt tegenover deze laatste.

Er zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over Afghanistan.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de eenduidige en coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: “Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of mei dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”

Bovendien, “Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven”.

Er dient te worden vastgesteld dat liet CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat

[citaat RvV nr. 71 610 van 9 december 2011]

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient haar het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, haar verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Afghanistan.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus. Overwegende dat verzoekende partij de verschillende elementen en motieven van de bestreden beslissing onder de loep zal nemen, en zal aantonen dat deze niet gevolgd kunnen worden.

Verzoeker blijft erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen weerhouden worden :

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoekende partij van bij het begin van het onderhoud gesteld heeft dat hij niet in orde was.

Dat hij het volgende verklaarde ;NPO p.2

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2]

Dat verzoeker eveneens medische documenten bijbracht ter ondersteuning.

Dat het niet opgaat dat verzoeker, die zich in de loop van het onderzoek realiseerde dat zijn geheugen hem in de steek liet, te verwijten daarvan niet eerder melding van te maken.

Dat er bovendien een verschil is tussen het verhoor op DVZ, dat kort en algemeen is, en een verhoor op het CGVS waarin naar details gevraagd wordt.

Dat het eigene van psychische problemen bovendien is dat men zich dat niet steeds realiseert.

Dat het dan ook onterecht is dat geen bijzondere steunmaatregelen genomen werden.

Dat het zeker onterecht is dat verzoeker die stelt dat er zaken zijn die hij vergeten is, precies op die punten afgerekend wordt.

De CGVS gaat verder:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoeker meent dat de werkmethode van het CGVS niet gevolgd kan worden.

Dat immers vertrokken wordt van een negatief uitgangspunt dat dan ondersteund wordt door de motivering.

Dat geen afweging gemaakt wordt van de elementen die een vrees aantonen tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken.

Dat de CGVS dan ook het proportionaliteitsbeginsel miskent.

Dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te niet te doen en de zaak terug te sturen naar de CGVS voor een gedegen en zorgvuldige afweging van de verklaringen van verzoeker.

Dat de CGVS verder motiveert:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Dat ook dit een besluit is waarna ter ondersteuning gemotiveerd wordt.

Dat de hierboven aangehaalde argumenten daar ook voor gelden.

Dat verzoeker ten stelligste betwist dat hij geen zicht zou geven op zijn identiteit en herkomst.

Dat hij een taskara bijbracht, alsook de taskara's van zijn ouders.

Dat zijn Afghaanse identiteit ten andere niet betwist wordt door de CGVS.

Dat de CGVS verder gaat:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoekende partij uitlegde op welke wijze hij de documenten die hij bijbracht kon voorleggen : NPO p.4 :

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4]

Overwegende dat de CGVS moet weten dat in Afghanistan een taskara zelden of nooit vertrekt van de werkelijke geboortedatum.

Immers taskara's worden gemaakt op verklaring van iemand, meestal een familielid, die ingeschreven staat in de registers.

In de mate dat de meeste geboorten thuis plaatsvinden, worden de werkelijke geboortedata niet bijgehouden, zodanig dat deze bij benadering zijn.

Het is bovendien zo dat ook de jaartallen dikwijls bij benadering opgegeven worden.

[citaat uit Canada: Immigration and Refugee Board of Canada "Afghanistan: Issuance of "taskara" (tazkira) inside or outside of Afghanistan; information contained in the document during the Taliban and post-Taliban period" van december 2007]

Het is tenslotte zo dat zeker voor jongens, hun leeftijd courant onderschat wordt, om ze officieel zo lang mogelijk "kind" te laten zijn, zodanig dat het risico op recruitering verminderde.

Dat verzoeker zelf te goeder trouw zijn geboortedatum opgegeven heeft conform zijn taskara.

Dat er zich echter op DVZ een vergissing heeft voorgedaan bij de omzetting.

Dat verzoeker stelt dat zijn taskara - die in Afghanistan opgesteld werd - opgesteld werd op het ogenblik dat hij 18 jaar was, of meende dat hij 18 jaar was.

Dat bij DVZ echter een vergissing gebeurde bij de omzetting, die verzoeker als volgt uitlegt :

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5]

Overwegende dat enerzijds rekening houdend met de standaarddeviatie van 1,7 jaar, en de uitleg van verzoeker mbt zijn taskara, is het onbegrijpelijk dat de CGVS deze taskara niet verder onderzocht noch vertaalde.

Dat rekening houdend met de omstandigheden, en met het feit dat verzoeker door zijn ouders veel binnen gehouden werd en in het ongewisse gehouden werd, kan niet als besluit over de verwardheid van verzoeker getrokken worden dat hij zou pogen de Belgische asielinstanties te misleiden.

Het is dan ook totaal onterecht om verzoeker die desbetreffend te goeder trouw is, een gebrek aan de plicht tot medewerking te verwijten, erger nog, om te stellen dat zijn verklaringen leugenachtig zouden zijn en derhalve zijn volledig asielrelaas in een ongeloofwaardig daglicht zouden stellen.

Dat desbetreffend minstens bijkomend onderzoek nodig is.

Ook het volgend motief van de CGVS is manifest onredelijk.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoeker naarmate hij ouder werd, meer problemen kreeg in zijn dorp van herkomst, zijnde Gudan.

Dat dit dorp in het district Share Hadid ligt.

Dat hij eerst met zijn moeder naar het district ging en dat hij vervolgens naar Kabul ging.

NPO p. 6 :

[citaat uit de Notities van persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6]

Dat het dorp van verzoeker, waar hij gewoond heeft dan ook duidelijk op de rand van het district ligt.

Dat verzoeker verder preciseert :

NPO p. 6 :

[citaat uit de Notities van persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6]

Dat verder verzoeker verduidelijkt :

NPO p.6-7 :

[citaat uit de Notities van persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6-7]

Overwegende dat het dan ook onterecht is dat de CGVS stelt dat verzoeker niet zou geweten hebben hoe lang het duurde : verwhet was een korte periode.

Dat hij dit ook consistent bevestigt :

NPO p. 19 :

[citaat uit de Notities van persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19]

Dat hij de verschillende data ook uitlegde aan DVZ :

[Uittreksel verklaring DVZ, stuk 5, p. 6]

Dat verzoeker dan ook duidelijk was, hij verbleef na zijn vertrek uit zijn geboortedorp Gudan , tot ongeveer een week voor zijn vertrek, waarbij hij dan naar Shahr e Jedid vertrok, de hoofdstad van Baghlan, waarna hij via Kabul (waar zijn tante, de zus van zijn moeder een huis heeft) Afghanistan verliet.

Dat hij dit ook aldus verklaarde aan DVZ :

[citaat DVZ-vragenlijst, stuk 5, p. 3]

Dat het onterecht is dat aan verzoeker verweten wordt dat hij geen tijdsbepaling geeft.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoeker op DVZ inderdaad verklaarde en dit in mei 2021 dat hij ongeveer 1 jaar en 2 maanden eerder Afghanistan verliet, hetzij in maart 2020.

Dat hij bij het CGVS verklaarde : p.19 :

[citaat uit de Notities uit het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19]

Dat de CGVS ook verder onterecht motiveert :

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat betreffende het aan verzoeker getoonde FB-profiel hij het volgende verklaarde :

NPO p. 11 :

[citaat uit de Notities uit het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11]

Dat de CGVS het FB-profiel niet verder onderzocht.

Dat het perfect mogelijk is dat de moeder van verzoeker foto's van haar zoon postte, te meer nu verzoeker uitlegde dat zij zo contact hield met zijn vader die op verschillende plaatsen werkte.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoekende partij inderdaad weinig weet over het werk van zijn vader.

Dat zijn ouders hem daar weinig over vertelden.

Dat de moeder van verzoeker hem de documenten toezond die ze had zodanig dat hij kon aantonen dat zijn vader voor de Amerikanen gewerkt had en dat hij dus gevisieerd riskeerde te worden door de Taliban.

Het is bovendien onterecht dat aan verzoeker verweten wordt in specifieke inhoud van de documenten niet te kennen.

Dat deze documenten in de Engelse taal opgesteld waren, een taal die verzoeker niet spreekt.

NPO p. 14 :

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14]

Dat bovendien de CGVS ten onrechte meent dat de paar keer dat verzoeker zijn vader vergezelde, dit naar zijn werk was, en dat dit ongeloofwaardig was.

Dat verzoeker in werkelijkheid het volgende verklaarde :

NPO p.18 :

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18]

Dat de CGVS verder motiveert :

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoekende partij meent dat het onterecht is dat hem deze omissie aangewreven wordt.

Dat hij immers ab initio aangaf dat hij bij DVZ niet alles kon vertellen, alleen het voornaamste.

Verzoeker verwoordde het aldus NPO p. 3 - 4:

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3-4]

Dat verzoeker bovendien stelt :

NPO p. 18-19 :

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18-19]

Dat voor verzoeker het evident is dat de kern van zijn probleem en ook de kern van zijn vrees ingeval van terugkeer, het feit is dat zijn vader voor de Amerikanen en buitenlanders werkte, dat zij daardoor een geprivilegieerde situatie hadden, wat maakte dat zij als spionnen beschouwd werden.

Dat zowel de dreigbrieven als de bezoeken daaruit voortvloeien, zodanig dat verzoeker het feit dat hij niet al die uitloeisels in detail vertelde niet aanzag als essentieel element dat hij niet zou hebben kunnen vertellen.

Dat de CGVS verdergaat:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoeker inderdaad stelde dat :

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15]

Dat hij dit ook zo op DVZ verklaarde :

[citaat DVZ-vragenlijst, stuk 5, p. 2]

Dat de CGVS voorts stelt:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Dat verzoeker aangaf dat hij absoluut niet meer dezelfde is als diegene die hij was in Afghanistan.

NPO p.21

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 21]

Dat de CGVS verder motiveert:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat dit motief niet weerhouden kan worden.

Dat vooreerst de reis van verzoeker door zijn vader georganiseerd werd.

Dat verder verzoeker in Griekenland zeer zwaar geslagen werd, waarbij hij daarvan het bewijs levert met medische documenten.

Dat hij er in het ziekenhuis lag.

Dat voor het overige zijn situatie de Griekse overheid niet interesseerde.

Dat voor wat Roemenië betreft verzoeker niet eens op de hoogte was van het feit dat hij er een VIB zou ingediend hebben.

Dat uit het feit dat verzoeker pas in België asiel aanvraag dan ook geen gebrek aan vrees kan afgeleid worden.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoeker integendeel meent dat zijn taskara en de copies van de paspoorten van zijn ouders wel degelijk aantonen dat hij vanuit Afghanistan afkomstig is.

Dat hij eveneens aantoont - feit dat an sich niet betwist wordt - dat zijn vader voor de Amerikanen gewerkt heeft.

Dat hij eveneens aantoont dat hij een kwetsbaar profiel heeft, o.m. nadat hij afgeslagen werd in Griekenland.

Dat de CGVS met deze omstandigheden rekening had moeten houden.

Dat de CGVS verdergaat :

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat de CGVS dan ook impliciet maar zeker de afkomst van verzoeker uit Afghanistan aanneemt.

Overwegende dat de CGVS echter verdergaat met een puur theoretische uiteenzetting om tot het besluit te komen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Dat verzoeker het met deze analyse niet eens is, zeker niet omdat ze geen rekening houdt met de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Dat bovendien verzoeker het evenmin eens is met de analyse gemaakt door de CGVS van de situatie in Afghanistan.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat deze analyse, die een verwijzing is naar de situatie van voor augustus 2021 niet pertinent is, voor de beoordeling van de huidige situatie.

Dat voor wat verzoeker betreft, hij gerechtigd zou geweest zijn op bescherming gelet op de situatie in Baghlan, die inderdaad meer dan problematisch was.

Dat verzoeker in dat verband aangaf dat voor zijn vertrek er aanhoudend gevechten waren en hij geweerschoten hoorde.

Dat de CGVS verdergaat :

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat een eerste kritiek die gegeven dient te worden op de CGVS deze is dat de informatie waarop de CGVS zich baseert absoluut niet actueel is en bovendien niet gebaseerd op betrouwbare bronnen.

Dat op 31/3/2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mbt de evaluatie op basis van de bij een aanvullende nota volgende bijgebrachte informatie :

- EASO, "Afghanistan Security Situation" van juni 2021;
- EASO, "Afghanistan Security Situation Update" van september 2021;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022 (hierna: EASO COI Afghanistan januari 2022);
- UN Secretary General, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security";
- EASO, "Country Guidance: Afghanistan" van november 2021 reeds besliste dat - arrest nr. 270813 :

[citaat RvV nr. 270 816 31 maart 2022]

Overwegende dat deze analyse van de RVV overeind blijft, ook al heeft de CGVS een update gevoegd van het verslag van januari 2022 bij wege van de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf).

Dat immers deze COI-focus echter nog steeds gebaseerd is op bijzonder fragmentarische informatie.

Dat deze COIfocus aangeeft dat :

[citaat COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022]

Dat de COI-focus van mei 2022 zelf stelt dat het slechts een beknopte update en aanvulling op het EUAA-rapport. Soms herneemt de COI Focus informatie over de periode van voor januari 2022 wanneer deze relevant is voor een beter begrip van de situatie in de huidige verslagperiode of voor de weergave van trends over een langere termijn.

Dat de ACLED-informatie slechts loopt tot maart 2022.

Dat voor wat betreft de informatie de COI-focus van mei 2022 aangeeft dat :

[citaat COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022]

Overwegende dat het duidelijk moge zijn dat de informatie waarop de COIfocus zich baseert niet voldoende accuraat is. Dat klaarblijkelijk bovendien enkel vanuit de verslagen van ACLED vertrokken wordt :

[citaat COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022]

Dat de CGVS toegeeft dat ACLED zelf stelt dat "ACLED wijst erop dat de verzamelde gegevens in zekere mate de prioriteiten van de verslaggeving door media en organisaties weerspiegelen en dat een onderschatting van het geweld zodoende mogelijk is." Waarop de CGVS verder dient toe te geven dat : Gelet op de methodologie, codering en invoering van gegevens kunnen de cijfers van ACLED volgens Cedoca slechts beschouwd worden als een schatting en indicatie van de tendensen met betrekking tot geweld in een bepaalde periode.

Dat het vanzelfsprekend niet is omdat de data van ACLED gebruikt worden door verschillende experts dat deze als afdoende kunnen beschouwd worden om een prospectie te maken van de situatie in Afghanistan.

Dat voor het overige de COI-focus aangeeft dat zij geen informatie meer ontvangen van UNAMA, omdat deze geen rapporten meer publiceert, doch dat UNAMA de situatie klaarblijkelijk blijft opvolgen, nu de hoge commissaris voor de Mensenrechten van de VN gebruik maakt van data van UNAMA. Ondanks het feit dat de missie van UNAMA verlengd werd met een jaar - en daarvoor dus ook de nodige fondsen ter beschikking gesteld worden - heeft UNAMA, tot op heden géén nieuw verslag uitgebracht over Afghanistan, waardoor de CGVS zich klaarblijkelijk uitsluitend voor wat de bron van informatie betreft baseert op de ACLED gegevens.

Dat het verslag van de Hoge Commissaris gebaseerd is op informatie over de periode van augustus 2021 tot februari 2022 :

[citaat niet-gedefinieerde bron van UNHCR]

Dat in dit verslag effectief verwezen wordt naar de cijfers van UNAMA, doch dat gesteld wordt dat het MINIMUM-cijfers betreft ;

[Ibid.]

Dat opnieuw vastgesteld moet worden dat de informatie waarop dit verslag zich baseert essentieel de periode voor januari 2022 betreft.

Dat de VN-commissaris stelt dat de informatie waarop UNAMA zich baseert klaarblijkelijk voortkomt uit [Ibid.]

Dat UNAMA dan ook klaarblijkelijk geen andere rechtstreekse bronnen meer heeft dan de de facto autoriteiten. Dat het risico van een filtering van het aantal incidenten - en het feit dat een aantal incidenten buiten de rapportering blijft - dan ook niet ondenkbeeldig is.

Dat de VN Hoge Commissaris verwijst dat de journalisten en media specifiek gevisieerd worden en meldt in een voetnoot : "Reporters Without Border, Since the Taliban takeover, 40% of Afghan media have closed, 80% of women journalists have lost jobs, available from <https://rsf.org/en/news/talibantakeover-40-afghan-media-have-closed-80-women-journalists-have-lost-their-jobs>

Dat in een verslag van RSF van augustus 2022 blijkt dat "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul | RSF". Dat uit dat verslag eveneens blijkt dat de situatie van de media er op achteruit gegaan is over het jaar 2022.

Dat ook de prospectie niet goed is, nu zelfs het respecteren van de wet op de pers van 2015 in Afghanistan de situatie niet zal kunnen keren :

[citaat uit RSF "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul" van augustus 2022]

Dat de VN Hoge Commissaris aanstipt dat :

[citaat]

Dat de conclusie van de VN Hoge Commissaris o.m. is :

[Ibid.]

Dat het gebrek aan informatie door alle bronnen bevestigd wordt :

Dat immers zowel het eigen veiligheidsrapport van de CGVS, COI Focus van 5 mei 2022, als de EASO COI van januari 2022, waarop de COI focus voorbouwt, aangeven dat het zeer moeilijk is om betrouwbare bronnen te hebben betreffende de situatie in Afghanistan. Dat ook het verslag van het EUAA van april 2022 dit bevestigt.

Dat het EASO rapport dat gefinaliseerd werd op 8 december 2021 en gebaseerd is op bronnen tot 11 november 2021 (p. 8 : In accordance with the EASO COI Report Methodology the content of this report relies on a range of different open-source material, as well as interviews with sources between 8 and 11 November 2021) stelt :

Dat de informatie die thans uit Afghanistan binnensijpelt meer en meer gecensureerd wordt door de de facto machthebbers en dit met name op het vlak van de mensenrechten :

[citaat Gandhara webartikel "Taliban Atrocities Reported In Crackdown On Rebel Hazara Commander van juli 2022]

Dat verzoeker dan ook in hoofdorde meent dat het niet opgaat, gelet op het gebrek aan betrouwbare informatie te stellen dat het wel goed zal gaan.

Dat integendeel ingeval van twijfel hem bescherming dient verleend te worden.

Dat minstens afgewacht dient te worden en dat bijkomend onderzoek dient te gebeuren.

Dat het dan ook onterecht is dat de CGVS verder motiveert als volgt :

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat de VN Hoge Commissaris integendeel stelt :

[citaat uit niet-gespecificeerde bron]

Dat de CGVS evenmin gevolgd kan worden in haar verdere analyse.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat in de mate dat de informatie over de veiligheidsproblematiek 4e fragmentarisch was voor de periode vanaf 19 augustus tot 31 december en de situatie van de onafhankelijke bronnen binnen in Afghanistan er duidelijk niet op verbeterde, het niet redelijk is om te spreken van een "patroon".

Dat het feit dat UNAMA zelf geen cijfers vrijgeeft bevestigt dat er desbetreffend niet de minste zekerheid is.

Dat ook voor wat betreft de aard van het geweld dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden.
[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat verzoeker integendeel meent dat hij wel degelijk een aantal elementen aanhaalde waardoor hij een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dat het ontegenzeggelijk is dat de vader van verzoeker samenwerkte met de buitenlanders en dat hij vele vrienden had in legeruniform. Dat zijn familie dan ook als anti-Taliban gepercipieerd riskeert te worden.

Dat verzoeker bovendien afkomstig is uit Baghlan wat één van de meest gewelddadige provincies is.

Dat verzoeker tenslotte in Europa verbleven heeft.

Dat de CGVS het risico van terugkeerders, zeker ingeval van verwestering, minstens de gepercipieerde verwestering niet onderzocht.

Overwegende dat de verwerende partij tenslotte onvoldoende aandacht besteedt aan de huidige situatie in Afghanistan en er alleszins te optimistisch over is.

Dat deze allesbehalve geruststellend is, gelet op de mensenrechtenschendingen die op grote schaal plaatsgrijpen en gelet op de slechte humanitaire situatie.
[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat RSF aangeeft dat tegen eind 2022 97% van de bevolking van Afghanistan onder de armoedegrens zal vallen :
[citaat uit RSF "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul" van augustus 2022]

[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat de uiteenzetting van de CGVS voornamelijk een theoretische is.

Dat immers tot op dit punt geen enkele appreciatie gemaakt wordt van de situatie in Afghanistan zelf.

Overwegende dat voor verzoeker, daar waar Afghanistan een land in oorlog was vooraleer de Taliban de macht overnamen, de onmogelijkheid voor de Taliban om de rechtsregels in te stellen die een economische opleving mogelijk maken, er slechts kan besloten worden, dat indien de journalisten verwachten dat tegen eind 2022 niet minder dan 97 % van de Afgaanse bevolking onder de armoedegrens zal vallen, zowel de Taliban, de de facto overheid, als haar tegenstanders, als actor van deze situatie aangemerkt moeten worden.

Dat de verdere analyse van de CGVS dan ook niet gevolgd kan worden, te meer nu ook deze op onvolledige informatie berust.
[citaat uit de bestreden beslissing]

Dat in dat verband de analyse van de CGVS bovendien louter en alleen gebaseerd is op aannames gebaseerd op fragmentarische informatie mbt de situatie in 2021, nu en dit ondanks het arrest van de RvV van 31 maart 2022 er geen enkele update gebeurde van het onderzoek.

Dat in werkelijkheid geen concreet onderzoek naar de situatie van verzoeker gedaan wordt.
[citaat uit de bestreden beslissing]

Dat verzoeker zich afvraagt hoe de CGVS kan besluiten dat hij in zijn elementaire levensbehoeften zal kunne voorzien, indien hij een bevolking zal dienen te vervoegen waarvan 97% onder de armoedegrens leeft.

Dat nu al mensen hun kinderen en hun organen verkopen om te kunnen overleven !

Dat ook op het vlak van de verwestering of het verblijf in het Westen dezelfde kritiek dient gegeven te worden :
[citaat uit de bestreden beslissing]

Overwegende dat opnieuw deze informatie gedateerd is.

Dat de analyse bovendien stelt dat er niets is waaruit een probleem zou kunnen afgeleid worden, terwijl de informatie desbetreffend fragmentarisch is.

Dat dit probleem enkel zou kunnen uitgesloten worden indien onderzoek zou uitwijzen dat terugkeerders géén problemen hebben, in plaats van dat onderzoek uijwt dat er geen indicaties zijn van problemen zouden zijn. Dat verzoeker zich bovendien afvraagt hoeveel Afghanen die in het Westen verbleven het afgelopen jaar, tzt na de machtsovername van de Taliban terugkeerden.

Dat verzoeker er ook in dit verband aan wil herinneren dat hij de zoon is van iemand die voor de Amerikanen werkte en banden had met de vorige overheid.

Dat hij niet "louter" in het Westen verbleef, doch door de connectie van zijn vader met het Westen als pro-Westers en dus anti-Taliban gepercipieerd zal worden.

Dat dit een specifieke kwetsbaarheid met zich meebrengt die door de CGVS niet onderzocht wordt.

Dat nochtans uit de informatie, waar ook het CGVS naar verwijst blijkt dat dit inderdaad problematisch is.

Overwegende dat deze handelswijze van de Taliban, ook voor hun machtsovername ten andere coherent is met de algemene informatie :
[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Overwegende dat de algemene analyse waarop de CGVS zich baseert niet het resultaat is van enig concreet onderzoek.

Overwegende dat verzoekende partij wel degelijk concrete omstandigheden aanhaalde, waaronder het werk van zijn vader en zijn eigen verblijf in Europa. Ook dient rekening gehouden te worden met zijn relatief jonge leeftijd en de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan, het feit dat hij geen broers of zusters heeft is eveneens een element.

Het feit dat de CGVS toegeeft dat verzoeker minstens in dat geval in een situatie van uitstoting riskeert terecht te komen impliceert dat hij tot de 97% zal behoren die onder de armoedegrens vallen.

Dat de conclusies van het CGVS in dit verband dan ook niet gevolgd kunnen worden.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Dat de verwerende partij absoluut geen aandacht besteedt aan het feit dat verzoeker en zijn gezin als anti-Taliban gepercipieerd worde.

Dat het nochtans duidelijk moge zijn en dit uit verschillende internationale bronnen dat personen die een link hebben met de vorige regering, de veiligheidskrachten of de vreemde strijdkrachten specifiek geïsoleerd riskeerden te worden door de huidige machthebbers.

Dat verzoeker problemen kende met de Taliban, de huidige machthebbers, bij wie hij weigerde zich aan te sluiten, door enerzijds zich aan te sluiten bij de politien anderzijds door te vertrekken.

Dat het dan ook niet redelijk betwist kan worden dat verzoeker als lid van de familie die erom bekend stond tegen de Taliban te zijn dan ook wel degelijk terecht melding maakte van het feit dat hij om die reden en actueel zeker niet terug kan gaan.

Dat uit de schaarse informatie en voor zover deze betrouwbaar is, die momenteel uit Afghanistan komt ZEKER kan afgeleid worden dat personen gelinkt aan vorige machthebbers, wel degelijk in het bijzonder en persoonlijk geïsoleerd riskeerden te worden door de huidige machthebbers.

Dat het EASORapport COI van januari 2022 duidelijk stelde dat de in augustus 2021 door de Taliban aangekondigde "globale amnestie" duidelijk op het terrein niet van toepassing was. (verslag p.45 en volgende). Dat onder meer gesteld wordt :

[citaat het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022]

Dat HRW dan ook duidelijk een gevaarlijke situatie voor diegenen die een link hebben met veiligheidspersoneel of overheidspersoneel van voor de machtsovername.

Dat de informatie van HRW wel degelijk werkelijk is en het risico voor verzoeker ook bevestigt. Cfr. <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforceddisappearances-afghanistan>

Dat dit ook bevestigd wordt in het EUAA rapport van april 2022 :

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Dat er nochtans wel degelijk bij de beoordeling van de waarachtigheid van de vrees van verzoeker over deze feiten met deze elementen had moeten rekening gehouden worden.

Dat indien de CGVS dit gedaan zou hebben dan zouden zij niet tot hetzelfde besluit gekomen zijn.

Dat met name EUAA niet tot dit besluit komt, wel integendeel :

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Dat verzoeker dan ook meent dat de motivering van de CGVS niet weerhouden kan worden.

Dat de nexus volgens het EUAA is :

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Overwegende dat in de mate dat verzoeker behoort tot een familie die gepercipieerd wordt als anti-Taliban en pro vorige machthebbers én verzoeker bovendien lange jaren in het buitenland verbleef, het risico dat hij wel deze riskeert vervolgd te worden vaststaand is.

Overwegende bovendien dat daar nog bij komt dat verzoeker wel degelijk terecht melding maakte van een risico op gedwongen rekrutering. (cfr. ook hoger)

Dat het EUAA daarvan stelt in de COI van april 2022 onder risico-analyse :

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Overwegende bovendien dat burgers eveneens gestraft worden door de Taliban en dit om diverse redenen, waarbij zij eveneens gefolterd worden.

Dat er zelfs sprake is van collectieve bestraffing, waarbij burgers aangepakt worden zonder dat zij iets misdaan hebben.

[citaat uit Human Rights Watch online nieuwsbericht van juni 2022]

Dat het voor de Taliban dan ook duidelijk voldoende is vermeende banden te hebben met tegenstanders om door hen aangepakt, opgepakt, gefolterd en zelfs gedood te worden.

Dat nu verzoeker wel degelijk aannemelijk maakte dat hij voor de Arbaki werkte, zijn vrees zeker terecht is.

Dat daarnaast de CGVS evenmin rekening houdt met de situatie waarin terugkeerders uit de EU riskeerden terecht te komen.

Dat het feit dat er weinig informatie desbetreffend zou zijn, niet aantoont dat er zich geen probleem zou stellen.

Dat vlak na de machtsovername door de nieuwe machtshebbers gesproken werd van gevangenzetting van de terugkeerders.

Dat het opvallend is dat daar waar de eerste verklaringen niet duidelijk waren, of daarbij enkel criminele elementen die uitgezet werden geïsoleerd werden, er geen verdere uitleg gegeven wordt door de nieuwe machthebbers, en dit intussen bijna een jaar later.

Dat er bovendien rekening gehouden moet worden dat de Taliban de sharia strikt wensen toe te passen.

Dat het leven in het westen, waar zeker jongeren een leven lijden op internet, spelletjes spelen, uitgaan... een leven is dat strijdig is met deze Sharia (conform het verbieden van internetgames, tiktok..enz). Dat zij dus misdrijven tegen de sharia begaan, wat de Taliban toelaat hen inderdaad gevangen te zetten.

Overwegende dat de internationale verslagen melding maken van een gebruikelijke verstrenging van de normen naarmate de Taliban het voor het zeggen hebben.

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Dat iets banaals als het dragen van Westerse kledij, of het niet laten groeien van een baard al problematisch is, blijkt uit verslagen.

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Dat de CGVS dus evenmin in concreto rekening houdt met het werkelijk risico dat een verwestering met zich meebrengt.

Dat uit het EASO-verslag en andere schaarse bronnen blijkt dat de Taliban een steeds strengere politiek voeren.

Dat de CGVS het niet de moeite vond om vragen te stellen aan verzoeker over zijn leven hier, zijn verwestering, terwijl deze toch wel zeer zeker een risico met zich meebrengt.

Dat de CGVS uit het oog verliest dat de Taliban muziek en kunst verbieden, dat Tiktok verboden werd, dat toegang tot internet bemoeilijkt en gecensureerd wordt.

Dat de middelbare scholen voor meisjes uiteindelijk niet heropend werden.

Dat vrouwen verplicht worden een burka te dragen en niet de minste inspraak hebben.

Dat de schendingen van de mensenrechten legio zijn.

Dat er in het openbaar gefolterd en gedood wordt.

Dat het EUAA verslag bevestigt dat verwestering wel degelijk een probleem is.

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Dat het loutere feit verbleven te hebben in een Westers land dan ook reeds problematisch kan zijn.

Dat vastgesteld moet worden dat minstens in casu de CGVS geen doorgedreven analyse maakte, terwijl dit nochtans noodzakelijk is :

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Dat tenslotte de CGVS totaal abstractie maakt van de humanitaire situatie.

Dat deze in Afghanistan reeds dramatisch was.

Dat deze nog verergerde sinds de val van de regulier regering en de de facto aantreding van de Talibanregering.

Dat de winkels open gehouden worden onder dwang van de Taliban, doch dat er niets meer verkocht wordt.

Dat moeders overwegen hun kinderen te verkopen, nadat zij al een nier verkochten.

Dat met de aardbeving van 22 juni 2022 deze situatie nog verergerde.

Dat ook medicatie ontbreekt.

Dat er weliswaar gesmokkeld wordt, doch dat deze medicijnen fake en minderwaardig zijn.

Dat deze nieuwe evolutie minstens een verder onderzoek noodzaakt.

Dat verzoeker verwijst naar volgende info waaruit blijkt dat de situatie dramatisch is.

[citaat nieuwsartikel Reuters van juni 2022]

Dat het immers duidelijk is dat verzoeker ingeval van terugkeer riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie.

Dat verwacht wordt dat tegen het eind van het jaar 97% van de bevolking onder de armoedegrens zullen vallen. Dat dit een situatie is van verregaande deprivatie.

Overwegende dat de Afghaanse identiteit van verzoeker niet ter discussie staat.

Dat hij meent dat het totaal onterecht is dat hem een mogelijke valsheid in de schoenen geschoven wordt, terwijl dit uit geen enkel element van het dossier blijkt.

Dat verzoeker dan ook meent dat hij wel degelijk gelijklopende en geloofwaardige verklaringen aflegde, die de werkelijkheid zijn.

Dat er dan ook aanleiding is hem in hoofdorde de status van vluchteling toe te kennen.

Dat dit minstens gedaan dient te worden op grond van het feit dat verzoeker tot een sociale groep behoort, zijnde deze van verwesterde jongere.

Dat ondergeschikt minstens de beslissing van de CGVS niet gevolgd kan worden op het vlak van de subsidiaire bescherming.

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoeker meent ook dat het onterecht is dat hem minstens de subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Dat de motivering van de CGVS niet gevolgd kan worden.

Dat verzoekende partij met de beperkte middelen waarover zij beschikt volgende concrete elementen aan de Raad wenst voor te leggen, waaruit de dramatische situatie en dit op alle vlakken, zowel dat van de mensenrechten, de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie véél erger is dan de CGVS wenst aan te nemen.

Overwegende dat verzoekende partij meent dat voor zover de Raad zou menen dat er voldoende bronnen zijn, de positie van het CGVS over het actueel geweldsniveau alsook de aard en de ernst ervan in Afghanistan niet gevolgd kan worden op grond van de hierna aangehaalde elementen.

Overwegende dat verzoeker niet ondervraagd werd of hij informatie had over de actuele veiligheidssituatie.

Dat het bovendien onterecht is dat aan verzoeker een gebrek aan informatie verweten wordt, daar waar de CGVS zelf dient toe te geven dat het zeer moeilijk is om aan objectieve informatie te geraken.

Dat dit bevestigd wordt uit verschillende bronnen.

Dat deze bronnen bovendien voor wat betreft de media die in Afganistan nog werken vastgesteld worden dat zij omwille van de steeds groter wordende druk die uitgaat van de Taliban aan zelfcensuur doen.

Dat dit de werkelijkheid van de berichtgeving en van de ernst van de situatie dan ook doet onderschatten in het voordeel van de de facto machthebbers.

Dat de Taliban thans ook de vloggers die op internet opereren aan banden leggen, zodanig dat de werkelijke informatie steeds schaarser wordt.

Dat verzoeker in dat verband verwijst naar datgene wat hij hoger uiteenzette, en ook naar onderstaande berichtgeving die aangeven dat de situatie er mettertijd nog op verergerd.

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-afghans-left-behind-gender-segregation-pakistan-bombing-afghanistan/31759823.html>]

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-censorship-violence-women-media/31740301.html>]

Dat de oorlog in Oekraïne bovendien de berichtgeving over Afghanistan verdringt, en de aandacht van de media van Afghanistan afleid :

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/ukraine-war-diverting-attention-afghanistan/31736163.html>]

[citaat uit <https://www.hrw.org/news/2021/11/22/afghanistan-taliban-crackdown-media-worsens-0>]

[citaat uit <https://www.hrw.org/news/2022/06/14/afghanistans-taliban-crack-down-vloggers>]

[citaat uit <https://www.hrw.org/news/2022/03/30/taliban-intensify-attacks-afghan-media>]

[citaat uit <https://www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-taliban-threatening-provincial-media>]

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-afghans-left-behind-gender-segregation-pakistan-bombing-afghanistan/31759823.html>]

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-censorship-violence-women-media/31740301.html>]

Dat tenslotte vastgesteld dient te worden dat de informatie waarvan eind mei 2022 gebruik gemaakt wordt door de CGVS niet up to date is.

Dat immers de veiligheidssituatie zowel algemeen wat het land betreft, als specifiek voor wat de gewone bevolking betreft en het risico een burgerslachtoffer te worden van willekeurig geweld véél groter is dan uit de verslagen tot april 2022 blijkt.

Dat er integendeel blijkt dat er opnieuw een opwelling is van het geweld.

Dat verzoeker volgende stukken en analyse bijbrengt waaruit wel degelijk het tegendeel blijkt dan datgene wat de CGVS voorhoudt.

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/attack-afghan-market-kills-wounds-scores-un-2022-06-20/>]

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/blasts-afghan-city-mazar-i-sharif-kill-9-provincial-spokesman-2022-05-25/>]

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/blast-hits-sikh-temple-afghan-capital-kabul-temple-official-2022-06-18/>]

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/second-bombing-two-days-kabul-eve-eid-al-fitr-holiday-2022-04-30/>]

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/blast-mosque-kabul-kills-least-10-interior-ministry-2022-04-29/>]

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/blasts-vans-carrying-shiite-muslims-northern-afghanistan-kill-nine-2022-04-28/>]

[citaten uit Gandhara nieuwsartikelen]

[citaten Pajhwok Afghan News nieuwsartikelen]

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/blast-hits-car-afghan-capital-killing-two-2022-06-19/>]

[citaten Human Rights Watch nieuwsartikelen]

[citaat uit https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-9-2021-004576-ASW_EN.html]

Overwegende dat verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de CGVS recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld, op de markt, in de moskee, op school, op de bus... enz.

Dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel Taliban geïdoleerd worden, nu duidelijk ook de gewone man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Dat er dan ook minstens aanleiding is verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen op deze grond.

Dat er anders minstens aanleiding is verzoeker bescherming te verlenen op grond van art. 4S//4.2 b nu ook op dat punt de analyse van de CGVS niet gevolgd kan worden.

Overwegende dat de problematische situatie wel degelijk veroorzaakt wordt door de de facto overheid, zijnde de Taliban, die er bovendien voor zorgt dat controle zo goed als onmogelijk is, nu zij de Commissie voor de rechten van de mens in Afghanistan ontbond.

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/taliban-dissolve-afghanistans-human-rights-commission-other-key-bodies-2022-05-16/>]

Dat het ook duidelijk de Taliban zijn die de mensenrechten schenden.

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/g7-tell-taliban-stop-restricting-womens-rights-2022-05-12/>]

Dat verzoeker terzake ook verwijst naar het EUAA verslag van april 2022.

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Dat de CGVS de problematiek in casu enkel onderzoekt op theoretische wijze, dat verzoeker niet ondervraagd werd over de huidige sociale en economische situatie van zijn familie.

Dat hij dan ook wel degelijk in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen.

Dat zijn vader steeds voor Westerse organisatie en in samenwerking met de vorige overheid gewerkt heeft.

Dat zelfs in de hypothese dat zijn vader nog zou leven, in Afghanistan zou verblijven, de vraag rijst waarvan hij dan zou moeten leven, nu de kans dat hij met argwaan bekeken zal worden en verstoten zal worden uit de maatschappij bevestigd wordt door de algemene informatie van het CGVS.

Dat met een verwachting van 97% van de bevolking onder de armoedegrens tegen eind 2022, de kans klein is dat de vader van verzoeker dit lot zal kunnen vermijden.

Dat ook verzoeker in diezelfde situatie riskeert terecht te komen.

Overwegende dat het dan ook onterecht is dat de CGVS niet het minste concreet onderzoek deed naar de werkelijke situatie van de verzoekende partij ingeval van terugkeer.

Dat deze zeer precare situatie waarin verzoeker riskeert terecht te komen ook blijkt uit de algemene informatie.

Dat de aardbeving van 22 juni 2022 de situatie nog scherper stelt :

[citaten uit <https://www.reuters.com/business/environment/afghan-agency-says-earthquake-survivors-need-cash-enough-aid-now-2022-06-27/>]

Dat bovendien blijkt dat de gelden die internationaal ter beschikking gesteld worden van de slachtoffers van de aardbeving in verkeerde handen terecht komt, en met name deze van de machthebbers, wat andermaal hun rol in de oorzaak van de problemen onderstreept. Dat het dan ook onterecht is dat zij niet als actor aanzien worden.

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/un-says-taliban-interfering-with-aid-resisting-cash-plan-2022-06-23/>]

Dat de Taliban ondanks de precare situatie van de bevolking er niet voor terugschrikt deze met belastingen uit te persen :

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-taxes-revenue-services/31901313.html>]

Dat de humanitaire crisis iedereen treft, ook de pasgeborenen wegens ondervoeding en ziektes die gerelaeerd worden aan honger! :

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-newborns-malnutrition/31760819.html>]

Dat het intussen duidelijk is dat de Taliban hun beloften niet nakomen :

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/six-months-taliban-rule/31705236.html>]

Dat de economie totaal stilligt.

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-kabul-market-crisis-poverty/31699315.html>]

En de situatie verbetert er helemaal niet op, wel integendeel :

[citaat uit <https://www.hrw.org/news/2022/05/09/afghans-dying-lack-medicine>]

Dat de Taliban dan ook overduidelijk een actor zijn bij de moeilijke situatie van de bevolking.

Dat de situatie voor terugkeerders nog moeilijker riskeert te worden.

Overwegende dat verzoekende partij desbetreffend ook helemaal niet ondervraagd werd.

Dat de CGVS - cfr ook hoger - helemaal geen rekening hield met het profiel van de familie van verzoeker.

Dat ook op dit vlak minstens verder onderzoek noodzakelijk is.

Dat ook rekening gehouden dient te worden met het feit dat de mensenrechten voortdurend geschonden worden en dat de Sharia steeds strenger wordt toegepast.

Dat dit vanzelfsprekend ook zijn invloed zal hebben op de appreciatie van de situatie de jonge mannen die terugkomen uit het Westen, (cfr. ook hoger mbt de impact van de Sharia)

Dat verzoeker onder meer volgende informatie aan zijn dossier wil toevoegen mbt de schending van de mensenrechten. Dat zijn vrees voor risico's ingevolge verwestering of perceptie daarvan dan ook reël is. [citaten uit Gandhara nieuwsartikelen]

Dat seculiere scholen omgevormd worden tot Koranscholen., dat dit nog de greep van de Sharia op de gemeenschap zal versterken.

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-secular-schools-converted-madrasahs-education/31914672.html>]

Dat het niet voor niets is dat de internationale gemeenschap maatregelen vraagt tegen de Taliban omwille van de mensenrechtenschendingen.

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/hrw-harsher-measures-taliban-rights-violations/31890390.html>]

[citaat uit <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/un-security-council-urges-taliban-lift-restrictions-women-girls-2022-05-24/>]

Dat het feit dat de situatie niet snel zal verbeteren ook blijkt uit de verslaggeving in verband met de grote bijeenkomst van de Taliban op 30 juni 2022 :

[citaat uit <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-taliban-hazara-madrasahs-grand-assembly/31924733.html>]

Dat het besluit van de CGVS dan ook in geen geval gevolgd kan worden.

Dat verzoeker meent dat op basis van zijn profiel en de algemene situatie er aanleiding is hem bescherming te verlenen in de vorm van asiel.

Dat minstens dient vastgesteld te worden de afweging van de subsidiaire bescherming ook niet terecht gemaakt wordt en dat er dan ook aanleiding is minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen.

Dat uiterst ondergeschikt vastgesteld moet worden dat het onderzoek van de CGVS niet afdoende is.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is."

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 oktober 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.1.3. Met een aanvullende nota van 15 november 2022 legt verzoeker een attest neer van "United States Department of State" waarin staat dat de vader van de verzoeker voor een Amerikaanse NGO heeft gewerkt.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en hem het voordeel van de twijfel dient verleent te worden aangezien er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, wijst de Raad erop dat de verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Hij toont door louter te volharden in zijn verklaringen, die volgens hem eenduidig en van goede trouw zijn en overeenstemmen met de beschikbare informatie, niet aan dat die verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een theoretische toelichting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

In zoverre verzoeker stelt dat er onterecht geen bijzondere steunmaatregelen zijn genomen aangezien hij tijdens het persoonlijk onderhoud wees op zijn medische situatie, dat hij medische documenten heeft bijgebracht ter ondersteuning hiervan, dat het onterecht is dat hij afgerekend wordt op de zaken die hij vergeten is, dat het net eigen is aan psychische problemen dat men zich niet altijd realiseert dat men deze heeft en dat hem aldus niet verweten mag worden dat hij niet eerder melding heeft gemaakt van het feit dat hij aan geheugenverlies lijdt, wijst de Raad erop dat hoewel verzoeker weliswaar medische attesten heeft neergelegd en een brief van zijn psychologe, dat geen van deze bewijsstukken wijzen op het door de verzoeker aangehaalde geheugenverlies. Waar verzoeker er verder nog op wijst dat er een verschil is tussen het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat kort en algemeen is en een interview bij het Commissariaat-generaal waarin naar details gevraagd wordt, wijst de Raad erop dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Daarnaast werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal worden aldus overgenomen door de Raad gezien zij correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier: *“Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakt u melding van geheugenverlies. In het kader hiervan wijst u op nachtmerries en stress veroorzaakt door de precaire situatie waarin uw moeder zich bevindt in Afghanistan en de verdwijning van uw vader (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 6 mei 2022 p. 16). Na uw persoonlijk onderhoud legt u ter staving van uw medische toestand een brief voor van uw psychologe waarin zij omschrijft dat u last hebt van fysieke pijn, nachtmerries en insomnia (zie groene map doc. 5). Daarnaast legt u medische attesten voor die onderzoek naar kwetsuren aan uw armen en uw linkerdijsbeent aantonen (zie groene map doc. 6). Geen van deze wijzen op het door u aangehaalde geheugenverlies. Indien u bovendien werkelijk lijdt aan een geheugenstoornis valt ook moeilijk in te zien waarom u verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die u het moeilijk zouden maken om de procedure te doorlopen of om uw verhaal te vertellen (Verklaringen DVZ, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden”), en dergelijke problemen ook niet communiceerde aan het CGVS in de aanloop naar of bij het begin van uw persoonlijk onderhoud. Ook nergens uit de nota's van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u enige vorm van geheugenverlies aanhaalde in het begin van het onderhoud, noch tijdens het eerste deel van het persoonlijk onderhoud.”*

Derhalve kan na grondige analyse van het geheel van gegevens in uw administratief dossier niet worden afgeleid dat u niet kon of mocht gehoord worden bij de DVZ en bij het CGVS, noch dat in het kader van voornoemde gehoren geen volwaardige verklaringen mochten verwacht worden. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In zoverre verzoeker stelt dat de werkmethode van de commissaris-generaal niet gevolgd kan worden omdat er vertrokken wordt vanuit een negatief uitgangspunt dat ondersteund wordt door de motivering, dat er geen afweging gemaakt wordt van de elementen die een vrees aantonen tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken, dat de commissaris-generaal het proportionaliteitsbeginsel miskent en dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing teniet te doen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor een gedegen en zorgvuldige afweging van verzoekers verklaringen, wijst de Raad erop dat door de devolutieve kracht van het beroep de hele zaak op de Raad is overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. In dezen wijst de Raad erop dat uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Er moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. *In casu* heeft de commissaris-generaal aan zijn verplichting voldaan door eerst alle relevante elementen in het administratief dossier te onderzoeken en op basis hiervan een conclusie te nemen.

Waar verzoeker betwist dat hij geen zicht zou geven op zijn identiteit en herkomst, dat hij een taskara bijbracht, alsook de documenten van zijn ouders en dat zijn Afghaanse identiteit niet betwist wordt door de commissaris-generaal, is de Raad van mening dat verzoeker allesbehalve een duidelijk zicht heeft gegeven op zijn identiteit en herkomst en met zijn betoog geen ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing. Ten eerste stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Aangezien verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State, staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker geen vijftien jaar oud is maar 22,5 jaar oud is, waarbij een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Het feit dat verzoeker bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud nog steeds vasthield aan een ongeloofwaardig geachte geboortedatum (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5) toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van zijn taskara.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht motiveert dat de bewijswaarde van verzoekers taskara relatief is, gezien uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 7, nr. 4), met name de "*COI Focus: Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 14 januari 2021, blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Verzoeker bevestigt deze relatieve bewijswaarde door als verweer te stellen dat in Afghanistan een taskara zelden of nooit vertrekt van de werkelijke geboortedatum aangezien deze worden gemaakt op verklaring van iemand, meestal een familielid, die ingeschreven is in de registers, dat de meeste geboortedata niet worden bijgehouden en dat deze bij benadering zijn aangezien de meeste geboorten thuis plaatsvinden en dat zeker in het geval van jongens de leeftijd courant onderschat wordt om ze officieel zo lang mogelijk kind te laten zijn zodat het risico op rekrutering vermindert. Waar verzoeker stelt dat hij zelf te goeder trouw zijn geboortedatum heeft opgegeven conform zijn taskara, dat er een vergissing is gebeurd bij de omzetting van zijn leeftijd, omdat zijn taskara in Afghanistan opgesteld werd op het moment dat hij 18 jaar was of meende dat hij 18 jaar was, wijst de Raad erop dat verzoeker met dit betoog louter volhardt in zijn eerder afgelegde verklaringen en hiermee de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. Verder is de Raad van mening dat van verzoeker, die acht jaar naar school is geweest (Verklaring DVZ, stuk 5, p. 6) en een leeftijd heeft van ongeveer 22,5 jaar, redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze zijn leeftijd bij benadering correct kan inschatten, ook al zou deze verkeerd weergegeven zijn op zijn taskara.

Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij is gebleken dat verzoeker 7 jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde, hetgeen een dermate significante discrepantie betreft die niet louter kan worden verklaard noch kan worden verschoond door verzoekers betoog. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht.

Waar verzoeker nog stelt dat er rekening gehouden moet worden met de standaarddeviatie van 1,7 jaar en de uitleg van de verzoeker met betrekking tot zijn taskara en dat het onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal de taskara niet verder onderzocht of vertaalde, benadrukt de Raad dat rekening werd gehouden met de standaarddeviatie en het alsnog uitgesloten is dat verzoeker zijn beweerde leeftijd zou zijn. Dat verzoeker veel werd binnengehouden door zijn ouders en in het ongewisse werd gehouden, klemt met de vaststellingen inzake verzoekers verblijfplaatsen waarover geen discussie bestaat en kan dus geen verschoning vormen voor het feit dat hij heeft gepoogd de asielinstanties te misleiden. Verzoeker doet door te volharden in het feit dat hij te goeder trouw is en te ontkennen dat zijn verklaringen leugenachtig zijn, geen afbreuk aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier: *"Immers legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. Zo gaf u tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 3 maart 2021 dat u geboren werd op 8 juli 2005 en aldus vijftien jaar zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 17 maart 2021 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Een frappant verschil. Hoewel deze beslissing reeds lang werd betekend, tekende u hertegen nooit beroep aan noch deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (infra). Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gevraagd naar uw leeftijd, kon u evenmin overtuigen. Zo verklaarde u vooreerst dat u volgens uw taskara over zeven à acht maanden achttien jaar zou worden, doch zou u iets later plots melden dat op uw taskara eigenlijk vermeld zou staan dat u reeds achttien jaar oud was op 11/12/1399 (16 februari 2021 volgens de Westerse kalender). Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is eigenlijk niet ernstig (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 6 mei 2022, p. 5). Wat er ook van zij, u bleek eigenlijk zelf geen enkel idee te hebben wat uw precieze geboortedatum dan wel zou zijn en waarom u ten aanzien van de Roemeense asielinstanties nóg een andere geboortedatum zou opgeven is evenmin ernstig (1 januari 2005). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, waardoor uw geloofwaardigheid in grote mate ondermijnd wordt.*

Ter staving van uw identiteit en leeftijd legde u dan wel een taskara (identiteitsbewijs) neer, al blijkt het wel om een fotokopie te gaan (zie groene map doc. 1). Aan dergelijke stukken kan echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip-en-plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat in Afghanistan allerlei documenten gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de authenticiteit van het door u neergelegde stuk. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunend karakter, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van in casu ongeloofwaardige verklaringen herstellen (CGVS, p. 3-4, 18). Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt."

Verzoeker slaagt er niet in een duidelijk zich te geven op zijn plaatsen van verblijf in Afghanistan door te stellen dat de motivering van de commissaris-generaal onredelijk is en door kleine nuances en verbeteringen aan te voeren op de motivering in de bestreden beslissing. Dit doet hij evenmin door te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker stelt dat het onterecht is dat hem verweten wordt dat hij geen tijdsbepaling geeft met betrekking tot zijn moment van vertrek uit Afghanistan, maar verder geen argumenten aanvoert, is de Raad van mening dat hij hiermee geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Deze trend zet zich verder gezien u geen duidelijk zicht weet te geven over uw plaatsen van verblijf in Afghanistan. U gaf aan te zijn geboren in het dorp Gudan Dawlatzai gelegen in het district Markaz, ook genaamd Shahr-e-Hadid van de Afghaanse provincie Baghlan. Hier ging u acht jaar naar school, waarna u verhuisde naar Shahr-e-Hadid, ook een dorp volgens u, om vervolgens in Kabul te hebben verbleven alvorens Afghanistan te verlaten. Gevraagd naar de tijdlijn en meer specifiek hoe lang u op welke plaats precies woonde, kon u hier geen veelzeggend antwoord op bieden: “een tijdje”, “een korte periode” (CGVS p. 7), “geen lange periode”, “exacte tijd weet ik niet. Of het nu een dag een maand of een jaar was” (CGVS p. 15). Dat u hier zo vaag over zou blijven is reeds bevreemdend. Nog vreemder was evenwel dat u ten aanzien van de DVZ stelde u dat u altijd in uw geboortedorp Gudan verbleef tot een week voor uw vertrek uit Afghanistan, zondermeer. Bovendien geeft u enorm uiteenlopende data aan met betrekking tot uw moment van vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u bij DVZ ongeveer in maart 2020 te zijn vertrokken uit Afghanistan (zie verklaringen DVZ punt 37) om vervolgens tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te verklaren dat u, omgezet in de Westerse kalender, ongeveer in de eerste helft van het jaar 2019 zou zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS p. 19). Dit betreft een noemenswaardig verschil in tijdsaanuiding. Het feit dat u zich in het kader van voornoemde gebrekkige kennis op vlak van wanneer u waar precies was, verschuilt achter uw jonge leeftijd (CGVS p. 7-8), houdt omwille van uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd geen stand (zie supra). Zelfs indien u vijftien jaar oud zou zijn geweest op moment van vertrek – quod non – dan zou u alsnog, na acht jaar naar school te zijn geweest (CGVS p. 5), logischerwijze een beter zicht hierop moeten kunnen geven. Het lijkt er aldus sterk op dat u evenzeer geen duidelijk zicht wenst te geven op waar u vandaan komt.”*

In zoverre de verzoeker stelt dat de commissaris-generaal het facebookprofiel niet verder onderzocht en dat het perfect mogelijk is dat verzoekers moeder foto's van haar zoon postte, temeer hij uitlegde dat zij zo contact hield met zijn vader die op verschillende plaatsen werkte, is de Raad van mening dat, in de mogelijkheid dat het facebookprofiel inderdaad aan verzoekers moeder toebehoort, dit geen afbreuk doet aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker op meerdere foto's poseert voor een gebouw in Pakistan, terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard niet in een ander land buiten Afghanistan te hebben gewoond, noch ooit in Pakistan zou zijn geweest. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Dit vermoeden wordt overigens bevestigd door een facebookprofiel met foto's van uzelf (zie blauwe map). Na in eerste instantie te hebben verklaard dat u niet in het bezit bent van een facebookprofiel, verklaarde u na confrontatie met dit profiel echter plots dat uw moeder dit profiel had aangemaakt aangezien zij in Afghanistan, als vrouw, hiervan niet in het bezit mag zijn (CGVS p. 10 en 11). Dergelijke verklaring raakt werkelijk kant noch wal en te meer u meermaals zichtbaar bent op dit profiel, lijkt het er sterk op dat u ook dit liever verborgen wenste te houden ten aanzien van het CGVS.*

Dit terzijde dient te worden vastgesteld dat het gebouw waarvoor u poseert op meerdere foto's wel bijzonder sterk lijkt op het Islamia Collegiate School in Peshawar, Pakistan (zie blauwe map). Hierop gewezen, gaf aan dat uw ouders deze foto's hebben gemaakt, doch gevraagd waar deze foto's werden genomen zegt u dat het waarschijnlijk aan een bazaar was om daarna, wanneer geconfronteerd met het desbetreffende gebouw waarvoor u poseert, aan te geven dat het een overheidsgebouw betreft waar uw vader werkte. Geconfronteerd met foto's van het Islamia Collegiate School in Peshawar zegt u dat u zich dat gebouw niet kan herinneren. Ter verschoning van uw onwetendheid werpt u plots geheugenverlies op (CGVS p. 11). Immers wist u dit geheugenverlies niet te staven met sluitende medische attesten (CGVS p. 16 en 21). U kon na uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw medische toestand enkel een medische brief van uw psychologe voorleggen waarin zij omschrijft dat u last hebt van fysieke pijn, nachtmerries en insomnia (zie groene map doc. 5). Daarnaast legt u medische attesten voor die onderzoek naar kwetsuren aan uw armen en uw linkerdijsbeen aantonen (zie groene map doc. 6). Geen van deze wijzen op het door u aangehaald geheugenverlies, noch blijkt ergens uit de door u neergelegde stukken dat u niet in staat zou zijn om uw verhaal terdege uit de doeken te doen. Bovendien kan er weinig geloof gehecht worden aan een dergelijk geheugenverlies gezien u dit pas tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS opwerpt en hier zelfs dan pas voor de eerste keer gewag van maakt bij confrontatie (CGVS p. 11). Wat er ook van zij, wat wel zwart op wit vastgesteld kan worden is uw aanwezigheid op de Islamia Collegiate School in Peshawar, Pakistan. Dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf niet in een ander land buiten Afghanistan te hebben gewoond, noch een ander land te hebben bezocht, noch zou u ooit in Pakistan geweest zijn (CGVS p. 8, DVZ punt 37). De foto's op facebook die werden genomen in Peshawar, Pakistan, dateren bovendien van 2 februari 2017,

aldus van voor uw zelfverklearde vertrek uit Afghanistan. Zowel uw sociaal netwerk (personen die uw foto's op facebook hebben geliket), uw foto's en de door u gelikete facebookpagina's op facebook (zie blauwe map) wijzen er op dat Pakistan u alles behalve vreemd is en bevestigen bovendien nogmaals uw fraudeleuze verklaringen omtrent uw leeftijd.

Wat er ook van zij, u legde ter staving van de identiteit van uw ouders, hun paspoorten neer en hoewel u wel wist te vertellen dat uw moeder hiermee nooit naar het buitenland reisde, wist u niet of uw vader dit wel deed. Dit gezegd zijnde, is het opvallend dat beide paspoorten in augustus 2016 werden uitgegeven, slechts enkele maanden voor uw klaarblijkelijke bezoek aan Peshawar (CGVS p. 14 en 20). Bovenstaande frauduleuze verklaringen en vaststellingen ondermijnen ernstig uw algemene geloofwaardigheid en bevestigen het vermoeden dat u op zijn minst reeds langere tijd geleden uw woonplaats in Afghanistan hebt verlaten."

In zoverre verzoeker stelt dat hij weinig weet over het werk van zijn vader omdat zijn ouders hem daar weinig over vertelden, dat zijn moeder hem de documenten toezond zodanig hij kon aantonen dat zijn vader voor de Amerikanen had gewerkt en dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat de paar keer dat verzoeker zijn vader vergezelde naar het werk ongeloofwaardig was, is de Raad van mening dat verzoeker hiermee louter volhardt in zijn relaas en aldus geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. De documenten in de aanvullende nota bouwen aldus slechts voort op een relaas waarvan al is komen vast te staan dat het niet geloofwaardig is. Overigens bieden de documenten die verzoeker thans voorlegt in de aanvullende nota evenmin een garantie wat hun authenticiteit betreft. Waar verzoeker stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij de specifieke inhoud van de documenten niet kent aangezien deze documenten in het Engels opgesteld zijn, is de Raad van mening dat verzoeker wordt verwacht de stukken ter staving van zijn verzoek te kunnen toelichten. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn correct en pertinent en worden dus door de Raad overgenomen: "Verder maakt het gebrek aan overtuigende bewijsstukken en consistente verklaringen aangaande uw vluchtrelaas dat u het CGVS ook niet weet te overtuigen van de door u opgeworpen redenen waarom u Afghanistan bent ontvlucht. U verklaart Afghanistan te hebben verlaten omwille van de dreigementen die u en uw ouders moesten incasseren door het werk van uw vader. Uw verklaringen hieromtrent moeten omwille van onderstaande redenen als ongeloofwaardig beschouwd te worden.

De tewerkstelling van uw vader bij de internationale organisatie UNDP en CARE vormt volgens u de grondslag van uw dreigementen. U staaft het werk van uw vader met een aantal foto's van documenten waarin uw vader wordt bedankt voor zijn prestaties geleverd voor UNDP en de organisatie CARE. Daargelaten het slechts foto's (van kopieën), deze altijd onderhevig kunnen zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk en bijgevolg slechts weinig bewijswaarde hebben, bleek u op de koop toe niet eens te weten wat op deze stukken staat geschreven (CGVS, p. 13).

U legt enkel documenten die aangeven dat uw vader slechts tussen 14 augustus 2004 en 3 oktober 2011 voor de organisatie CARE zou hebben gewerkt. Tussen augustus en mei 2006 werkte uw vader in samenwerking met de organisatie CARE ook voor UNDP (zie groene map doc. 2-4). Het feit dat u geen recentere documenten voorlegt die aangeven dat uw vader werkte voor de voornoemde organisaties, komt de geloofwaardigheid niet ten goede. Hoewel u aangaf dat uw vader verschillende jobs had, die u niet weet te specificeren (CGVS p. 9 en 13), sprak u in het kader van de dreigementen die u en uw ouders incasseerden naar aanleiding van het werk van uw vader, enkel over zijn tewerkstelling voor de organisaties UNDP en CARE (CGVS p. 12-14). U weet echter de meer recente tewerkstelling van uw vader voor voornoemde organisaties niet hard te maken op basis van documentatie (CGVS p. 17), noch op basis van verklaringen. U weet namelijk weinig of niets over het werk van uw vader te vertellen. U kadert dit door weerom te wijzen op uw jonge leeftijd en het feit dat uw ouders hierover niets vertelden (CGVS p. 13-15). Gezien u op het moment van uw vertrek reeds meer dan twintig jaar oud was (zie supra en verklaringen DVZ punt 37), houdt het gebrek aan kennis over het werk van uw vader omwille van uw leeftijd geen stand. Het weinige dat u weet te vertellen over het werk van uw vader is bovendien bezaaid met inconsistenties. Zo gaf u aan dat uw vader slechts zeer weinig thuis was (CGVS p. 13) en dat u van uw moeder vernam dat uw vader meestal in de provincies Bamyān, Kabul en Logar werkte (CGVS p. 14). Desalniettemin verklaarde u vreemd genoeg wel dat uw vader u meenam naar verschillende overheidsgebouwen waar hij buitenlandse vrienden in legeroutfit had. U weet echter niet of dit ook de locatie was waar uw vader werkte (CGVS p. 18). Het is zeer vreemd dat uw vader u zou meenemen naar dergelijke (werk)locaties, gezien ten eerste u zelf aangeeft dat uw ouders over werk gerelateerde zaken liever niet met u communiceerde, uw vader amper thuis was en gezien uw vader buiten de provincie waar u woonde, werkte. Een uitstap naar een dergelijke locatie lijkt bovendien onverantwoord wanneer u en uw ouders reeds langere tijd werden gevisieerd en bekritiseerd voor het werk van uw vader voor de Amerikanen en andere buitenlanders (CGVS p. 12-13).

Verder wist u enkel te vertellen dat uw vader in het kader van zijn werk onder meer voorzag in water, tarwe en huizen voor de mensen, wanneer zij bereid waren hun wapens af te staan (CGVS p. 9, 12 en 14). Bovenstaande vage en weinig overtuigende verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook in grote mate.”

Waar de verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt dat hem onterecht verweten wordt dat hij niet wist wanneer de belagers zijn huis bezochten en wie precies zijn huis bezocht, is de Raad van mening dat verzoeker door louter zijn relaas te herhalen geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de commissaris-generaal. Waar verzoeker stelt dat hij duidelijk in het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3-4) aangaf dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles kon vertellen, alleen het voornaamste, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielpcedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielaanvraag, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u en uw moeder bedreigd werden door dorpsgenoten. Uw vader werd door hen gezien als een spion voor de buitenlanders en ook uw geprivilegieerde levensomstandigheden in vergelijking met dat van de andere jongens in uw dorp stuitte op ongenoegen. Nadat uw vader in Logar werd aangevallen en uw huis 's nachts werd bezocht door onbekende mensen die naar uw vader vroegen, verlieten jullie Gudan Dawlatzai (CGVS p. 12 en 16-17). Uw verklaringen omtrent voornoemde dreigementen en de aanval op uw vader zijn alles behalve verhelderend en consistent.*

Voor wat betreft de dreigementen ten aanzien van u en uw moeder geeft u aan pas uw dorp te hebben verlaten nadat uw huis werd bezocht door onbekende mensen. Daargelaten u en uw moeder door dorpsgenoten gezien werden als spion en door hen in het oog werden gehouden, is dit bezoek van onbekende mensen aan uw huis meteen ook de enige keer dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf rechtstreeks te zijn benaderd en bedreigd door iemand. Uw onwetendheid over deze rechtstreekse dreigementen die u er alsook toe hebben gebracht om uw thuisland te ontvluchten, spreekt reeds boekdelen over de geloofwaardigheid hiervan. Zo weet u niet wanneer deze mensen precies uw huis bezochten (CGVS p. 15-16) en zijn uw verklaringen over wie precies uw huis bezocht ronduit tegenstrijdig. U gaf eerst aan dat het dorpsgenoten waren (CGVS p. 12), om vervolgens te verklaren dat u niet kon zien wie er effectief voor uw deur stond, aangezien uw moeder de deur opendeed en u van op een afstand toekeek (CGVS p. 16). Anderzijds wist u vreemd genoeg wel te specificeren dat ze met drie à vier waren, lange kleding droegen en in hun handen een wapen vasthielden (CGVS p. 17). Wanneer gevraagd of jullie werden benaderd door de taliban, geeft u weerom aan dat u dit niet weet, aangezien het uw moeder was die met deze personen sprak (CGVS p. 18). U zette uw vage met tegenstrijdigheden gevulde omschrijving verder door te verklaren dat u slechts één of twee keer wakker was toen deze mensen twee of drie keer uw huis bezochten. Dit terwijl u vreemd genoeg tegelijkertijd aangaf dat uw moeder hierover niets met u deelde (CGVS p. 17). De verklaringen die u hieromtrent aflegt bij de DVZ maken uw verklaringen volledig ongeloofwaardigheid inzake de dreigementen waar u thuis mee te maken kreeg, van tafel geveegd kunnen worden. Hoewel u eveneens verklaarde bij de DVZ dat jullie in het dorp als spionnen werden gezien en om deze reden werden gehaat, vond u het bezoek van voornoemde onbekende mensen bij de DVZ echter niet het vermelden waard. Dit terwijl dit volgens u net één van de hoofdredenen uitmaakte van het vertrek van u en uw moeder uit uw dorp, en voor wat u betreft uiteindelijk Afghanistan. U wist bij de DVZ echter wel te vertellen dat toen u jong was, u en uw moeder vaak werden bedreigd door de taliban met dreigbrieven (vragenlijst CGVS punt 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij CGVS laat u na dergelijke dreigbrieven te vernoemen (noch legt u deze neer) en zegt u, eens gevraagd naar het al dan niet ontvangen van dreigbrieven, hier niets van te weten aangezien u nog jong was en uw moeder hier niet over sprak (CGVS p. 16). De enige dreigementen specifiek van de taliban die u tijdens uw persoonlijk onderhoud weet aan te halen, waren niet ten aanzien van u, maar ten aanzien van de jongens die les volgden aan de madrassa. Eens op leeftijd werden zij volgens u gedwongen gerekruteerd. Aangezien u nog niet oud genoeg was en u niet van uw familie naar de madrassa mocht gaan, ondervond u zelf deze problemen niet (CGVS p. 19). Voor wat betreft een concreet zicht op wie u wanneer bezocht en bedreigde, blijft het aldus koffiedik kijken. Het feit dat u geen zicht kan geven op deze gebeurtenissen en u bovendien in het kader hiervan noemenswaardige tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas opnieuw onherroepelijk schade aan.”

Waar verzoeker stelt dat het evident is dat de kern van zijn vrees het feit is dat zijn vader voor de Amerikanen en buitenlanders werkte, dat zij daardoor een geprivilegieerde situatie hadden, wat maakte dat zij als spion beschouwd werden, dat zowel de dreigbrieven als de bezoeken daaruit voortvloeiden en dat hij niet alle uitvloeisels in detail vertelde omdat hij deze niet aanzag als een essentieel element, is de Raad van mening dat verzoeker hiermee louter volhardt in zijn verklaringen en met dit betoog geen afbreuk doet aan de motivering van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker verder als verweer louter citeert uit de passages van het persoonlijk onderhoud, is de Raad van mening dat verzoeker hiermee wederom louter zijn verklaringen herhaalt en aldus geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De volgende correcte en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal worden aldus integraal overgenomen door de Raad: *“Daar waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS de aanval op uw vader en zijn collega’s in de provincie Logar ook linkt aan de voor u onbekende mensen die na deze aanval uw huis bezochten (CGVS p. 12), kan er net als hierboven ook hier een noemenswaardige tegenstrijdigheid met uw reeds afgelegde verklaringen bij de DVZ vastgesteld worden. Zo stelt u bij de DVZ dat de taliban zich schuldig maakte aan deze aanval op uw vader (vragenlijst CGVS), dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op geen enkel moment specifiek de taliban weet te linken aan dit incident, noch aan uw persoonlijke situatie. Een dergelijke opzichzelfstaande discrepantie schaadt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot dit incident reeds onomkeerbaar. Desalniettemin wordt deze vaststelling bevestigd door uw zeer vage onaannemelijke verklaringen met betrekking tot dit incident. U geeft aan dat uw vader beschoten werd en dat hierbij twee collega’s van hem om het leven kwamen. Uw vader werd geraakt in zijn been. Daarnaast verklaarde u dat er een mijn werd vastgemaakt aan uw vader. Uw vader overleefde verbazingwekkend genoeg deze aanval. Na dit incident verbleef hij voor ongekende tijd in het ziekenhuis waarna hij voor korte tijd huiswaarts keerde met slechts een verband aan zijn voet. Naast het feit dat voornoemde aanslag op uw vader zijn fysieke gestel en zijn daaropvolgende herstel de realiteit tart, weet u bovendien op geen enkele andere wijze dit incident te duiden, noch te staven (CGVS p. 14-15). Het feit dat u nalaat om een duidelijk zicht te geven op dit incident dat ook uw vlucht uit Afghanistan in de hand werkte, alsook het feit dat het weinige aan informatie dat u het CGVS aanreikt getekend is door inconsistenties, maakt dat u ook dit incident alles behalve aannemelijk weet te maken.*

Voorts dient er gewezen te worden op het feit dat u zowel bij de DVZ (vragenlijst CGVS) als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS p. 17) er op hebt gewezen dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan (begin 2020) geen contact meer hebt gehad met uw vader en dat u bijgevolg niet weet waar hij is en of hij nog leeft (CGVS p. 15, 17 en 21). Dit gezegd zijnde, trachtte u na de machtsovername van de taliban naar eigen zeggen uw ouders te hulp te schieten door de immigratiediensten te contacteren. Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud aldus aangaf dat uw vader wordt vermist en u niet zeker weet of hij nog in leven is, bezorgde u aan het CGVS na uw persoonlijk onderhoud, ter staving van het contact dat u zocht met de immigratiediensten, de mail die u naar uw psychologe in het kader hiervan stuurde (zie groene map doc. 10). In deze mail van 22 augustus 2021 schreef u echter dat, hoewel u ongerust bent over het welzijn van uw ouders omwille van het werk van uw vader en de situatie in Afghanistan, u zeer blij bent dat u eindelijk uw ouders hebt kunnen contacteren. Verder wijst u op de schreeuw om hulp van uw moeder “ter waarborging van” het leven van haar echtgenoot, uw vader. Uit deze mail blijkt aldus, in tegenstelling tot uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud, dat u na de machtsovername nog contact had met uw ouders en dat uw vader verder meer nog in leven zou zijn geweest op dat moment. Opnieuw wordt op deze wijze de algehele ongeloofwaardigheid van uw afgelegde verklaringen op pertinente wijze bevestigd.

U weet de dreigementen die ten aanzien van uzelf en uw ouders werden geuit bijgevolg op geen enkele wijze hard te maken. Verder meer vormen uw verklaringen hieromtrent een brouwsel van vaagheden, inconsistenties en discrepanties. Bovenstaande vaststellingen zijn dan ook tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en onderlijnen het ongeloofwaardige karakter van de door u opgeworpen vrees waar u uw verzoek om internationale bescherming ten onrechte op stoelt.

Naar aanleiding van het feit dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf dat u nu de Belgische cultuur volgt en dit bijgevolg maakt dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan, dient er tot slot in het kader van verwestering op gewezen te worden dat u met het feit dat u intussen bijna anderhalf jaar in België verblijft en potentieel goed geïntegreerd zou zijn in de westerse cultuur daar u in België naar school gaat en stage loopt (zie groene map doc. 9 voor BSO stagecontract), op geen enkele manier aantoonbaar dat uw huidige levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren in Afghanistan.

Gezien u zelf aldus hieromtrent verder niets opwierp, kunnen de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels, dan ook geen obstakel vormen op basis waarvan u niet zou kunnen aarden in Afghanistan noch uw leven er zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

In zoverre verzoeker stelt dat zijn reis door zijn vader bekostigd werd, dat hij in Griekenland zeer zwaar geslagen werd, dat hij daarvan het bewijs levert met medische documenten, dat hij in het ziekenhuis lag, dat zijn situatie de Griekse overheid niet interesseerde, dat voor wat Roemenië betreft verzoeker niet eens op de hoogte was van het feit dat hij er een verzoek om internationale bescherming zou ingediend hebben en dat uit het feit dat verzoeker pas in België asiel aanvraag dan ook geen gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging kan afgeleid worden, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Het feit dat hij dit *in casu* heeft nagelaten te doen, vormt een negatieve indicatie voor zijn gegronde vrees voor vervolging. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Macedonië, Servië, en een aantal andere lidstaten van de Europese Unie die u zich niet meer kunt herinneren. Dit gezegd zijnde, diende u in Roemenië wel reeds een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte een beslissing met betrekking tot uw verzoek in Roemenië echter niet af. Het feit dat u een beslissing in Roemenië niet hebt afgewacht, alsook hebt nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.”*

Waar verzoeker volhardt dat zijn taskara en de kopieën van de paspoorten van zijn ouders wel degelijk aantonen dat hij vanuit Afghanistan afkomstig is, dat hij met de neergelegde documenten bewijst dat zijn vader voor de Amerikanen gewerkt heeft, dat hij eveneens met bewijsmateriaal aantoont dat hij een kwetsbaar profiel heeft aangezien hij geslagen werd in Griekenland en dat de commissaris-generaal met deze omstandigheden rekening had moeten houden, wijst de Raad erop dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de volgende correcte en pertinente motieven: *“De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas, werden allen hierboven besproken en vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongelooftwaardig relaas herstellen.”*

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij in Europa verbleven heeft, dat hij door de connectie met zijn vader als pro-westers en dus als anti-taliban zal gepercipieerd worden en dat de commissaris-generaal het risico van terugkeerders in geval van verwestering niet heeft onderzocht en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in Europa in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29- 31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesities*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer "professionals" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, "*DIS, Afghanistan*" wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren.

Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, *DIS, Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, *DIS, Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen verwijst verzoeker naar het risico dat hij zou lopen indien hij terugkeert naar Afghanistan na verblijf in een Europees niet-islamitisch land en het feit dat hij de zoon is van iemand die voor de Amerikanen werkte en dus als pro-westers en als anti-taliban zal gepercipieerd worden. Verzoeker maakt zijn vluchtrelaas echter niet aannemelijk, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak “*Sufi en Elmi*” (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91). De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de Taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19- pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië.

Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven.

Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er

overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Baghlan (district Markaz). Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP